

Jeg veed meget godt, at man dertil kan svare mig, at der er et andet Parti og en anden Anskuelse, der ønsker denne Afgjorelse, og som ogsaa fortjener, at der tages Hensyn til den. Ja, tilvisse! Men dertil svarer jeg saa atter, for det Første at denne Anskuelse i, hvad jeg nylig yttrede om Commissionen, har en naturlig Opfordring til at vente, og dernæst at det Standpunkt, som jeg her fordrer opretholdt, ikke er Andet eller Mere, end hvad der har fundet Sted, saalænge vort constitutionelle Liv har været. Hvad jeg holder paa, og hvad jeg mener, at Regjeringen maa holde paa, er selvfølgelig ikke Andet, end at det Bestaaende skal konserveres indtil det igjennem en grundig Prøvelse og Undersøgelse tilstrækkelig har vist sig, at et andet Resultat vil være at foretrække. — Der er endnu et Par Ord, som jeg mener at burde udtale med Hensyn til denne Sag, og det er, at det forekommer mig, at hvilken Mening man end har om Sagens egentlige Indhold, saa maa man dog indrømme, at det ikke kan gaae an, at en Regjering modtager en saadan Sags Ordning igjennem et Finantslovsforslag. Det vilde være at gaae ind paa at bringe sig selv under et Tryk, som jeg troer, at ingen som helst Regjering vilde kunne bære, og Resultatet deraf vilde blive, at Landets Styrelse aldeles gik ud af Regjeringens Hænder. — Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale mit Vædringsforslag til det høie Things Vedtagelse.

Fischer: Jeg skal stemme for Ministerens Vædringsforslag om, at den paagjældende Bestemmelse skal gaae ud, thi, jo længere man seer paa den, jo flere Urimeligheder opdager man i den. Den ærede Minister har berørt de væsentligste af disse, og jeg skal ikke gjentage dem, da Enhver ved at see lidt efter selv meget let vil opdage dem. Det vilde derfor unægtelig ogsaa være i høi Grad urimeligt, om dette Thing, selv om den ærede Minister ikke havde taget Initiativet til en Forandring paa det nævnte Punkt, vilde lade Finantslovsforslaget passere med en Sætning som denne. Derimod kan jeg ikke samstemme med den ærede Minister i, at der, hvis man lod denne Bestemmelse blive staaende, dermed vilde være

vedtaget Noget med Hensyn til Eiendomsretten over Kirkens Gods; det kan jeg slet ikke erkjende for at ville være Tilfældet. Det er ganske vist, at der, saaledes som den ærede Minister har udviklet, findes forskjellige Meninger om denne Eiendomsret, idet Nogle opfatte Statens Eiendomsret over Kirkens Gods i en strengere Forstand end Andre. Deri bestaaer nemlig egentlig Forskjellen, og der er vistnok ikke Nogen, der antager det omtalte Gods for at være Kirkens reent private Eiendom, hvorfor der heller ikke, idetmindste saavidt jeg veed, er Nogen, der vil benegte, at det i og for sig er rigtigt, at de Midler, hvoraf Geistlighedens Vædding afholdes, blive optagne paa Finantsloven. Det Spørgsmaal, hvormed der kan være og er Strid, er derimod dette, om de omtalte Midler uden videre skulle inddrages i Statskassen, og om Indtægterne deraf uden videre skulle gaae ind under Statens øvrige Indtægter som en Deel af Statens Formue, eller om disse Indtægter kun skulle optages paa Finantsloven som en særegen Fond, altsaa om Kirken, efter Monrads Forslag i sin Tid, skal optræde under Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet som et Institut med særegne Fonds. De ærede Medlemmer vilde maaskee erindre, at Monrad i sin Tid foreslog, at Folkekirken skulde blive Institutet Nr. 1 med særlige Fonds, og at under denne Titel skulde som Folkekirkens Indtægter foreløbig opføres Bispettender og enkelte andre Ting, i det Haab, at saa senere Kirkens øvrige Indtægter, efterhaanden som de inddroges under offentligt Tilsyn, tillige kunde blive opførte derunder. Derom dreier altsaa Striden sig. Men, selv om man ogsaa kunde lade og lod den Bestemmelse, hvormed der nu her handles, blive staaende, vilde dette Spørgsmaal dog ikke dermed være afgjort. Saamegen Sandhed finder jeg, som sagt, i Sætningen, at det i og for sig er rigtigt, at de store Midler, hvoraf Geistlighedens Vædding afholdes, opføres i Finantsloven. Men det Udtryk, som denne Sandhed har faaet i den Sætning, hvormed der her er Spørgsmaal, er tilvisse saa uheldigt, at jeg haaber, at vi alle vilde være enige om at stemme den ud.

Schmann: Skulde jeg være tilstede paa